

не трѣба да прѣгръщаме сичко-то мѣсто, що-то други-тѣ да не могатъ да ся приближатъ.

Не трѣба да тичаме по улица-тѣ, но трѣба да вървимъ нити скоро нити полека: безумно е кога вървимъ да глѣдаме непрестанно на самъ на тамъ, и какво-то видимъ да го изглѣдаме.

Въ пѣтешествія-та трѣба да бѣдемъ любезни, да ся не ядосваме, да ся не оплакваме що-то да замайваме други-тѣ.

Единъ младъ трѣба да стои на преднината-тѣ на кола-та; вѣтрѣшна-тѣ страна е опрѣделена за по горни-тѣ отъ насъ и на вѣзрастъ и на достойнство.

Съ една дума трѣба да отдаваме честь кому-то трѣба, и помежду равни-тѣ си, трѣба да ся отнасяме съ едно взаимно образование.

ХІІ.

ЗА ПИСМА-ТА.

Трѣба да пишемъ на пог олѣми тѣ си, на равни-тѣ си и на по малки-те си; за първи-тѣ трѣба да уиотрѣбляваме почтени израженія; къмъ втори тѣ, трѣба да употребляваме израженія образовани и любезни: къмъ подирни-тѣ, трѣба да показваме малко власть; трѣба да пишемъ споредъ какъвъ-то ни е подлога-тѣ.

Не трѣба да пращаме нѣкога писмо безъ плико на по горни-тѣ отъ насъ, и сѣкога ній да заплащаме писмо-то си за да не ги задлъжаваме.

Кога-то пишемъ на по горенъ отъ насъ не трѣба да туряме: *съмъ съ уваженіе*; това е прилично на единъ голѣмъ челоуѣкъ къмъ по малкъ, зашто-то има върху него нѣкаква власть. Но трѣба да пишемъ *съмъ съ по-*